

1. Mlá - de - nec bla - ho - sla - ve - ný,
Pán Je - žíš na svět po - sla - ný,
jež Bůh nad star - ce zve - le - bil,
všech - něm li - dem před - sta - vil,

2. buď od nás vždy ctěn, veleben, / jím každý člověk
osvícen. / Vždyť on jest světlo každému, / mladému
i starému.

3. Jeho Panna porodila, / Bohu pod zákon uvedla, / aby Páně
jhu z mladosti / byl poddán s ochotností.

4. Jemu Otec ukazoval / vše, jako Synu zjevoval, /
proto v něm Boží moudrosti / složeny divné ctnosti.

5. Bůh mu jakoby starému / dal čest, dvanáctiletému, / aby
starce rozsuzoval, / jim k Bohu ukazoval.

6. Když byl ve věku dospělém, / osvědčil jej z nebe hlasem, /
řka: Tento jest Syn můj milý, / v něm se mi dobře líbí.

7. Ten moudrost Boží zvěstoval, / dítky své dle ní pěstoval, /
odňal zákona jho těžké, / dal sladké břímě lehké.

8. Již s ní v nebi mezi starci / sedí Otce na pravici, / jemu se
všichni klanějí, / čest i chválu vzdávají.

9. Když se z nebe vrátí k soudu, / posadí se v majestátu, / své
utěší milovníky / a předěsí zlostníky.

10. Kdo budou zde vítěziti, / chce s sebou na trůn vsaditi, /
s ním aby v nebi dědili, / na věky kralovali.

T: Jan Augusta, Písně chval Božských, 1561 /
Písně duchovní evangelistské, 1615 / Evangelický zpěvník, 1979 / 2018
M: *Quem pastores laudavere* / Kolínský kancionál, 1517 /
Písně chval Božských, 1541